

GALERIJA UMJETNINA NARODNOG MUZEJA ZADAR 1981.

E. Mustić

NARODNI MUZEJ - ZADAR

Odjel ZA DOKUMENTACIJU

Br. B-105

**GALERIJA UMJETNINA
NARODNOG MUZEJA
ZADAR 1981.**

EDO MURTIĆ

GRADSKA LOŽA

16. – 31. VII 1981.

LJETO U (ZIMSKOM) RETROVIZORU

Uz Murtićeve nove krajolike

I.

U posljednjem desetljeću — koje ispunja fanatičnim radom — godina je 1978. za Edu Murtića bila osobito značajna. U Italiji mu je, u prijateljskom Pordenonu, upriličena »anto logijska izložba« (s okusom retrospektive), a priređivač je te smotre (Centro Iniziative Culturali) bio, ujedno, i nakladnik »prve zamašne i prave (Murtićeve) monografije« (kojoj je autor kritičar Vladimir Maleković). Od skromne je knjižice u izdanju zagrebačkoga Naprijeda — s predgovorom Bože Beka — prošlo već punih dvadeset godina: cijelo prijedopodne života!

Slikaru koji je naučio da se obnavlja i — obnavljajući se — mijenja, slikaru koji preferira spontanost i — računajući s nepredvidivim — procesualna rješenja uvijek pret postavlja tendencioznim projektima, ukazala se napokon prilika da se — trinaest godina poslije nominalno prve, ali i posve nepotpune zagrebačke »retrospekcije« — osvrne na svoje djelo: da rezimira učinjeno. Neobično je, možda, samo to da je takvom slikaru najsadržajnije u proteklom deceniju bila godina u kojoj će mu, stjecajem prilika, najviše vremena oduzeti vlastita prošlost. S Murtićem, koji mu je sinonim, naš je poratni likovni modernizam — četvrt stoljeća poslije burnih inauguracija — dospio pred povišesni rëndgen.

Izložba u Pordenonu — a još i više njezina domaća repriza što je, u popravljenu i proširenu izdanju, prosinca 1979. otvorena u Mariboru — ne zaokuplja samo slikara; za mnoge je to i prva prilika da se na okupu vidi velik broj »inicijacijskih« djela: od rimskih crteža (1941) do Doživljaja Amerike (1951). Bez tog dijela Murtićeva opusa gotovo da i nije bilo moguće ispravno ocijeniti specifičnu »mikroklimu« hrvatskog slikarstva potkraj četrdesetih i na početku pedesetih godina; da i ne spominjemo Murtićevu osobnu genezu.

Prešutni »apel« talijanske retrospektive nije ostao posve bez odjeka: jedan kalendar za 1979. s 12 višebojnih reprodukcija jadranskih krajolika (iz pedesetih godina) i s jednom zagrebačkom, atelijerskom apstrakcijom (iz 1978) efektivno je upozorio na aktualnost toga davnog i s nepravom zaboravljenog pejzažnog ciklusa. Dodajmo tome (u veljači 1979.) i jedan članak u Čovjeku i prostoru, kojim se upravo »kompromitantna« ljepota tih djela uzima kao povod za njihovu trajnu rehabilitaciju: »... neka nas kamenovi prošlosti podsjetite (...) da se ljudskost našega, mediteranskog svijeta objavila smiješkom na grčkom licu. Zar je grijeh protiv duha priznati da prva zraka nije obasjala čelo mrkoga Zeusa, nego ljupki obraz efeba ili hetere? Kako, dakle, da se baš sada odrekemo lijepe slike, koja je i slika sva-nuća?«

Stari i najstariji Murtićevi krajolici iskrsnuli su pred nama, 1978. godine, kao posve nova djela; i ne samo zato što ih dotad nismo, ni dostatno dobro ni u dostatnu broju, poznavali, nego i stoga što je od tih ranih fragmenata Murtićeva opusa pa do onih najrecentnijih vodila uvjerljiva nit kontinuiteta. Ona — doduše — ne isključuje njegovu otvorenost potcijajima sa strane, njegovo korespondiranje sa srodnicima, ali — zauzvrat — pokazuje da je uzrok svih potonjih (lingvo-stilističkih) konzekvencija njegova slikarstva — svih potonjih metamorfoza — bio u njemu samom. Predodređeni kolorist brzo napušta akademsko-tonsko slikanje, odustaje od nijansiranja, metafizičkih sfumatura, sjena. U pejzažu u kojemu nije ni rođen ni odrastao on se (jer je gost) ne može osloniti na uspomene, lokalnu tradiciju, obiteljsku mitologiju; ne govori mu prošlost (u kojoj nije bilo ni njega ni njegovih), ne spopada ga — predvečer ili ujesen — neka nejasna zebnja; ne protežu se preci u praznim posteljama. Širom otvorenih očiju Murtić na Jugu gleda i vidi samo bezvremenu, podatnu prirodu, koja svakog proljeća iznova slavi svoj prvi rođendan. On kistom vuče široko i snažno, brzim pokretom koji potkrepljuje privid da se dominantna linija — dominantan ritam — nastavlja i širi preko fizičkih rubova slike.

Poznavanje ranih Murtićevih pejzaža pomaže nam da se i u njegovim receptivnim relacijama razabere izbor po srodnosti, što znači da je evolucija stila bila određena nekim imanentnim značajkama (karaktera, temperamenta, ali i

kulture, odgoja), nekom unutrašnjom nužnošću i da je, retrospektivno, upozoravala na konzistentnost djela, na implicitni — tek iz cjeline razaberivi — jedinstveni sklop (»kostur«) kojemu su razne faze i ciklusi samo funkcionalno ovisni, povezani segmenti.

II.

Ljeti je, 1979, na brodu: plovi Jadranom, Jonskim i Egejskim morem. (Prije ferija počeo je gledati i premetati stare i nove slike — na stotine ih je! — izvlačiti nepoznate crteže i studije s Akademije, iz Rima, iz ratnih dana, s velikih i malih putovanja; prebirati po arhivu, skupljati dokumentaciju. Pordenonska je izložba — i monografija — za njim, ali ga već uvelike zaokuplja retrospektiva u Mariboru koju treba otvoriti uoči Nove godine.) Krstarenje ga Sredozemljem suočava s idealnim »modelima« pejzaža, koje je nekako misli. Intenzivno druženje s vlastitim počecima pa doživljaj svih mora (dosegnuo je Thir i Mikonos) pretvore se u nagovaranje Uliksa: Izvadi vosak iz ušiju! Prepusti se pjesmi sirena!

Sve ipak završi, u rujnu, spuštanjem jedara i pukim »verbalnim deliktom«: Kakvi pejzaži! Dođe ti da ih slikaš... Da: dođe i prođe. I ne minu ni dva-tri dana a on se odaje strastvenom ispisivanju svojih apstraktnih znakova. Što više, kao da se hoće skloniti sa sunca kojemu se bio odveć izložio, pred mariborsku izložbu počinje nizati platna kro-matski posve reducirana (crno-ocjelno-plavo): mrak sabija svjetlost u procjepe nalik rovovima. Tako se, ne sustajući u novom, već drugu godinu, ogleda s cijelim sobom: u veljači 1980. otvara izložbu u Rijeci; u travnju ga čeka Ljubljana. Sa zidova koje pokriva slikama nameće se ideja kontinuiteta, premda mu se često činilo da ga prošlost ne zanima, da je mrtva, da treba ići za novim. Ali što je novije od iznenađenja? Eto, na primjer: Edo Murtić 1939—1979 (kako piše na naslovnici kataloga: punih četrdeset godina — a sve sam to ja.

Vidi li tada i slikar ono što smo svi već zamijetili: da sabrana na jednom mjestu njegova membra disjuncta srastaju u cjelinu? Čini se, da je osjećaj legitimnosti posizanja u vlastite tematske i motivske rezervare proistekao iz slutnje (ili spoznaje) te unutrašnje koherencije djela.

Ujesen 1980, Murtić će — nakon krstarenja po Jadranu (Korčula, Lastovo, Mljet, Pelješac) — osvanuti u Zagrebu s naramkom »putositnica«: to su bilješke, croquisi, pripremni crteži: dalmatinski krajolici, sredozemna vegetacija, fragmenti pučke arhitekture; sve bez identifikacijskih detalja, bez raspoznatljivih veduta i povijesnih znamenitosti. On je, dok to slika, klimatograf, a ne topograf: u svim je prizorima ljetno, otprilike je podne, svako nam se mjesto čini poznato, ali ni jedno, ipak, ne raspoznajemo. Mladić je, pedesetih godina, bio znatno precizniji: odložio je rucksak u Lošinj, Malom i Velom, zastao je u Zadru, prenoćio u Gružu, doplovio u Korčulu, ušao u Dubrovnik, okupao se u Zlarinu. Ali od onda kad ih je prvi put ugledao sva su ta naselja, u svojim najslikovitijim aspektima, postala već i opća mjesta: vire s plakata i prospekata, pokazuju se u filmovima. Sva su već izgubila nekadašnju čednost, pretvorila se u manekene. Kad ih spazimo i asocijacije su nam programirane. Da izbjegne te »potrošene«, tiražne motive slikar se posve okrenuo anonimnome rakursu: tako se umjesto Grada pojavila Priroda, umjesto razglednice slika. Dok razastire ljetnju berbu on se pomalo snebiva, a pomalo i uživa (u nehotičnu grijehu): »Nisam odolio.« Složena se ljudska narav gdje kad izražava posve jednostavnom gestom ili frazom. U običnost i spontanost toga »Nisam odolio« stane cijeli Murtić: čovjek koji se odaje (trenutačnom) ushitu, koji prihvaća izazov okoline, koji živi od komunikacije: koji je otvoren, neposredan, razgovorljiv, ekstroversiran: koji živi, djeluje pa čak i prebiva oko sebe samog.

Uskoro se — jesen 1980, zima 1980/1981 — južne bilješke počinju seliti na platna i kako se sitniš igre pretvara u sve krupnije uloge tako raste i zabrinutost: »Budu me raspeli!«

Čega se boji?

Ako je sunce njegovih krajolika pogansko, on ipak nije potpisao ugovor s đavlom. Ne želi se vezati ni obvezati: osjeća da se kreće u granicama svoga bića i svoga izraza (makar da se načas priklanja jednom od svoja dva ekstrema), i zna da ga ne nosi struja nekog pomodnog neofigurizma s kojim njegov jezik ionako nema ništa zajedničko. Njegovi su pejzaži, zacijelo, bliži bilo kojoj apstraktnoj slici tradicionalno slikarskog prosedea, nego suvremenom figu-

rativnom aleksandrizmu, eklektičkoj frazeologiji post-moderne: neo-neoklasizmu, neo-simbolizmu, neo-jugendu; bijelim rukavicama revivala. Murtić je u svoj novi rukopis ugradio (tehničko) iskustvo informala, action-paintinga, kaligrafije. To se pismo razvija na podlozi suvremenog gestualnog iskustva (raznih »škola« i provenijencija), dok je rukopis njegove prve figuralne faze bio izveden iz kolo rizma tridesetih godina (Leo Junek, Ljubo Babić, Petar Dobrović). Utoliko smo prije dužni ovaj Murtićev Rückblick izdvojiti iz širokog vala pokajničkih — ili tek: oportunističkih — konverzija. Premda su i one dopuštene — a neke, dapače i potresne — Murtićevi »putopis« ne pripadaju ni jednom od ta dva žanra.

III.

Da je realnost odviše složena — pa i protuslovna — da bi stala u jedan morfološki model ili uzorak pokazali su u nas koliko različiti toliko i signifikativni slikari epohe: Antun Motika, Edo Murtić, Josip Vaništa, Ljubo Ivančić, Miljenko Stančić. Dakako da ova napomena ne smjera na diskreditiranje formalno (morfološki, ikonografski) koherentnijih — ili baš zatvorenijih — djela-svjetova. Moglo bi se, najposlije, primijetiti da nikome nije ostavljen na brigu cijeli svijet i da se njegova totalnost i mnogostrukost može iskazati i posredstvom simbolizirajućeg fragmenta ili metaforičkog sažetka. Ukratko: riječju koja predmnijeva (cijeli) jezik; to je uostalom, poznato redukcijsko načelo: pars pro toto. Ali za najuznemirenije, simptomatske i karizmatičke ličnosti (kao što je, na primjer, bio Pablo Picasso) — za medije — to se pitanje i ne postavlja kao pitanje pretenzija prema svjetskom totalitetu, nego kao žudnja za realizacijom totalnog Ega, za realizacijom vlastite svjetskosti, za ispunjenjem svoje mnogostrukosti. Ne izraziti se polimorfno za njih jednostavno znači ne izraziti se do kraja — a budući da tek Sve čini ono Jedno Svijeta — znači — ne izraziti se uopće.

Istinitost se novih krajolika Ede Murtića — kao i svega što je nadahnuto — ne zasniva na svrstavanju: to nisu programska djela nekog trenda ili tabora. Izvlačeći svoj crtež iz igre, agonu, natjecanja — iz tjelesnog zamaha (akcije) — Murtić je i svoj crtački lineament — svoju »šaru«, svoj raster — uspio učiniti pretičkom tijela; idealnim produžetkom ruke u slikovni prostor. Zato mu je grafizam — pun energije fizisa — vegetabilno organičan: živ. Nije teško uočiti kako se njegova crta pretvara u granu ili viticu neke penjačice; trag (žive) ruke, produžetak (životne i životvorne) kretanje. Materijaliziran, taj je pokret samo predstavljen (predočen), a ne i zaustavljen. Trag pokrenute (žive) ruke i sam je pokrenuti (živi) trag: svojevrsni ideogram. Kad ga materija i ploha (fizički) ukrote on će — ne bivajući stvarno kretanje — postati naznaka smjera kretanja.

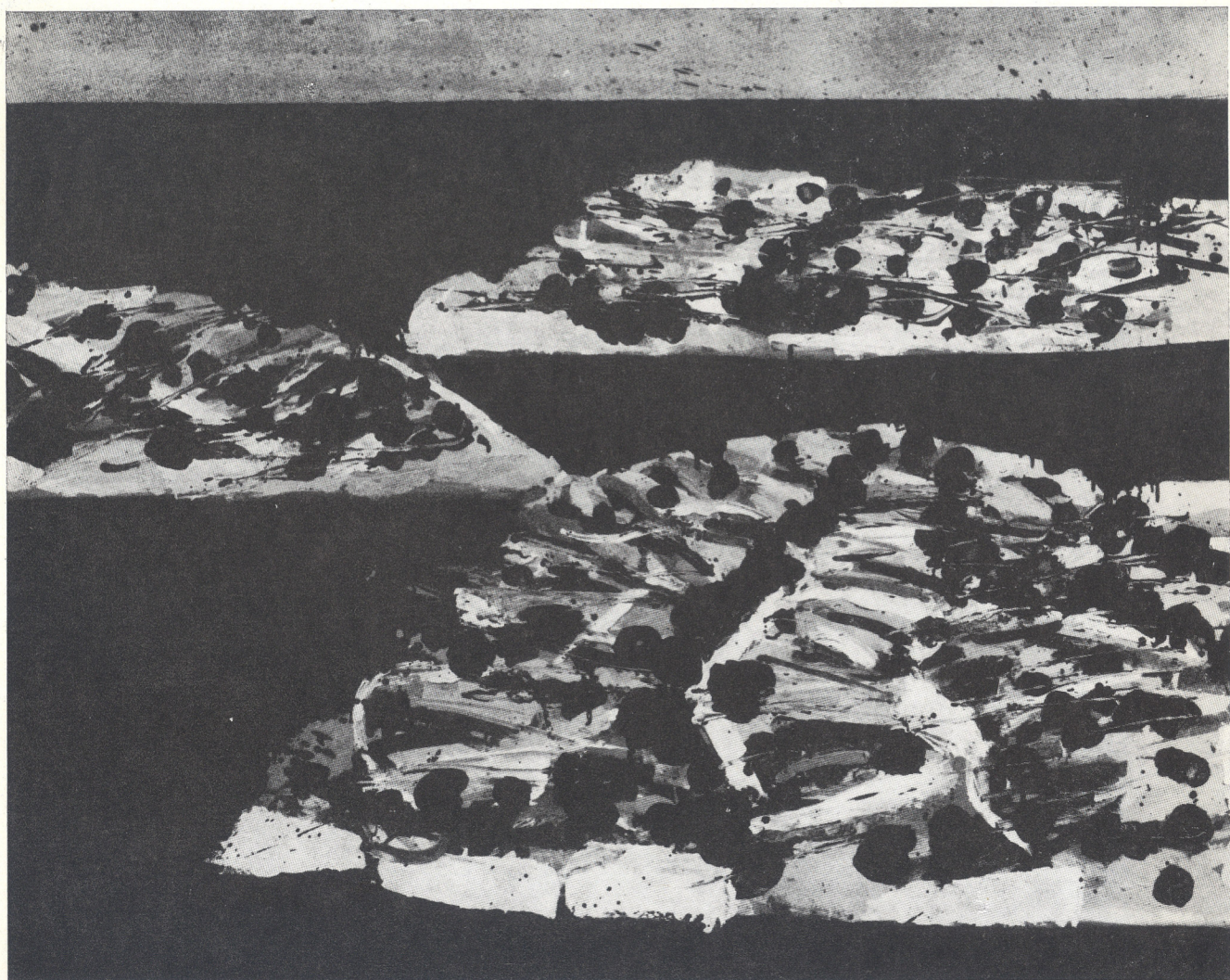
Brzina iscertavanja, oštrina grafizma, karakteristične sigle »visokog napona« (»iks« ili križ) nisu drugo do znakovlje kretanja, rasta, života. Silnice se Murtićevih grafizama šire logikom bio-ritmijskom, a ne geo-metrijskom; njegova crta ne konstruira: ona egzistira. Slikar opstoji u Praznini kao Zemlja u Svemiru: kretanjem.

Po nekoj unutrašnjoj determinaciji, apstraktni se — baš kao i konkretni (figurativni) — Murtić najradije kreće u krugu florealnih motiva i asocijacija: od mladenačkog Starog hrasta i Primoštenskih maslinika do Klijanja, Borova u suncu, Jutra u mom vrtu, Velikog plavog cvijeta, Zimske grane... I u novom, »putopisnom« ciklusu, njegovo lišće — gotovo tropski bujno — »jede« kuće: zelene, klorofilne elipse zaklanjaju bijele kamene kvadrate, krivulja nadglasava ravnu crtu, spontani rast prestiže koncipiranu gradnju, Priroda pobjeđuje Projekt.

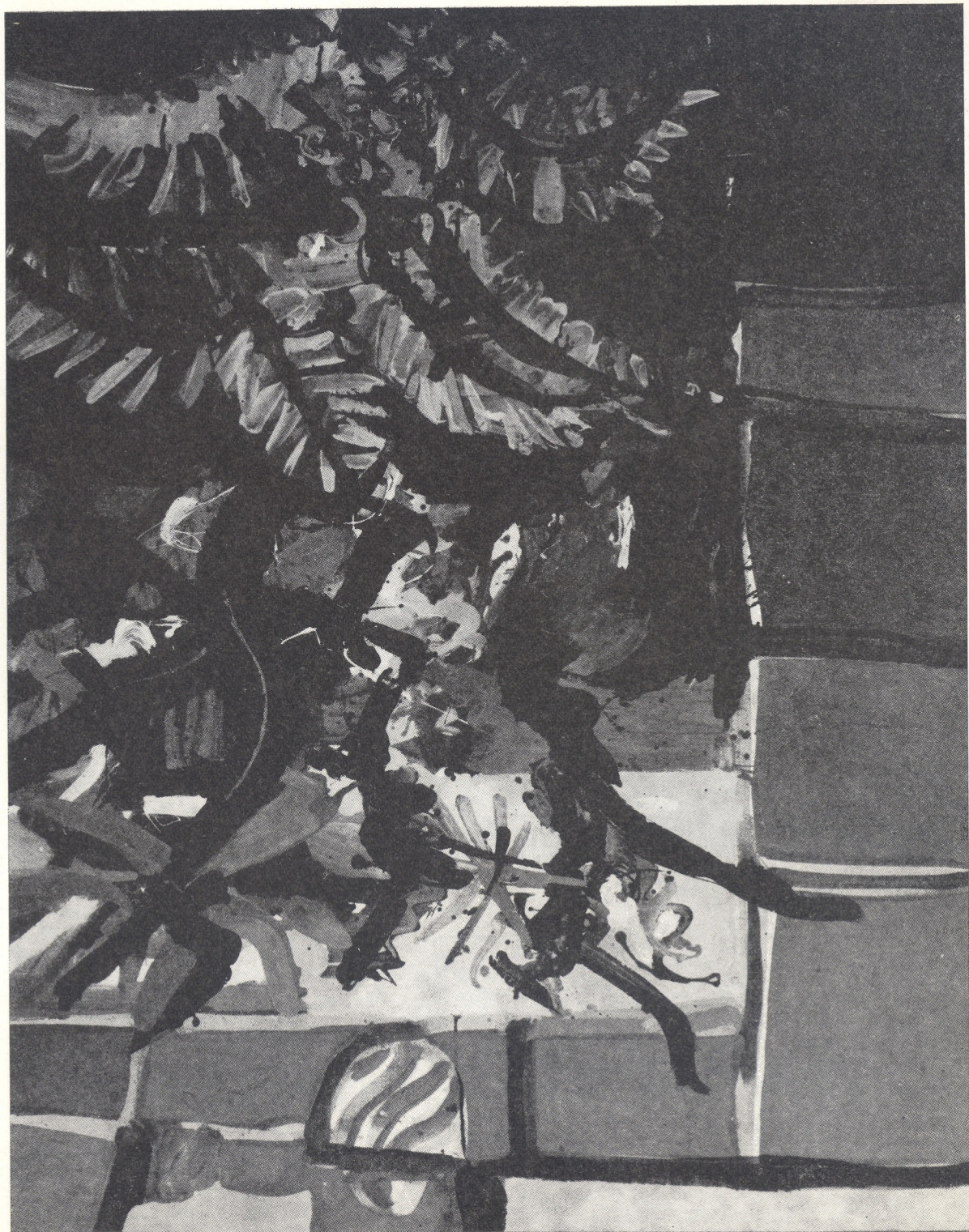
Tri boje »nose« Murtićev kolorizam: crvena, plava i zelena. Superpozicijom triju osnovnih osjeta (za crveno, plavo i zeleno) stvara se u oku »slika« boje. Normalno je ljudsko oko — kao i Murtićev (pejzažni) kolorizam — trikromatično. Miješanjem se triju temeljnih boja dobivaju sve ostale. U stanovitom smislu, trikromatski je akord izraz savršene kolorističke »tehnike« i vrhunske ekonomije: sinteza kojom se — minimalnim sredstvima — postiže maksimalan efekt. To, zapravo, znači da je Murtićeva koloristička »tehnika« — u ovoj prilici — intuitivno deducirana »tehnika« same Prirode. Zato su njegove slike Prirode, isto dobno i slike njegove prirode i slike koje Priroda sama stvara: vjerodostojna djela.

Igor ZIDIĆ

EDO MURTIĆ

Edo Murtić rođen je u Velikoj Pisanici kraj Bjelovara 4. svibnja 1921. Od 1925. živi u Zagrebu. Godine 1935. upisao se u Školu za umjetnost i umjetni obrt (profesori Edo Kovačević i Kamilo Tompa), a 1939. na Akademiju likovnih umjetnosti (profesori Krsto Hegedušić i Ljubo Babić). Godine 1940/1941. pohađa u Beogradu slikarsku školu Petra Dobrovića. Od 1941. do 1943. nastavlja studij u Zagrebu (prof. Ljubo Babić). Suradnik NOP-a, odlazi u partizane 1943. Uz slikarstvo, bavi se grafikom i grafičkom opremom (knjige, plakati), scenografijom, tapiserijom, radi u tehnici mozaika i emajla. Dobitnik je brojnih domaćih i međunarodnih priznanja i nagrada. Djela mu se nalaze u privatnim i javnim zbirkama diljem svijeta.

SAMOSTALNE IZLOŽBE

1946. — Prag, Umelecka Beseda
1951. — New York, Pittsburg, Los Angeles (Cowie Gallery),
1952. San Pedro
1953. — Beograd, Salon ULUS
Zagreb, Salon ULUH
1954. — Zagreb, Umjetnički paviljon
Beograd, Galerija Narodnog odbora
Zagreb, Beograd, Osijek (s Verom Josipović)
1955. — Bruxelles, Palais des Beaux-Arts
1955. — Zagreb, Gradska galerija suvremene umjetnosti
1956.
1956. — Rim, Galleria Nazionale d'Arte Moderna
1957. — Beč, Galerie Würthle
1959. — Milano, Galleria Bergamini
Zagreb, Gradska galerija suvremene umjetnosti
1960. — Ljubljana, Mala galerija
Rim, Galleria La Medusa
Beograd, Galerija gradskog narodnog odbora
1961. — Wiesbaden, Galeria Renate Boukes (sa Dragom
Tršarom)
1962. — Zagreb, Gradska galerija suvremene umjetnosti
1963. — Milano, Galleria Bergamini
Pariz, Galerie Raymond Creuze
Zagreb, Muzej za umjetnost i obrt
1964. — Beograd, Salon muzeja savremene umetnosti
Skopje, Muzej na savremena umetnost
Klagenfurt, Galerie 61
1965. — New York, Gallery Osborn
Zürich, Gallerie Suzanne Bollag
Düsseldorf, Kunstverein
Zagreb, Moderna galerija Jugoslavenske akademije
znanosti i umjetnosti
1966. — Köln, Galerie Ann Abels (sa D. Džamonjom
i J. Bernikom)
Split, Galerija umjetnina
Rijeka, Moderna galerija
Napulj, Galleria d'Arte Il Centro
1967. — Niš, Umjetnička galerija
Bjelovar, Gradski muzej
1968. — Genève, Musée de l'Athénée
Lugano, Etablissement F. L. B. — Sezione Arte
1969. — Trst, Galleria Sistiana
Vinkovci, Umjetnička galerija
1970. — Kostanjevica, Lamutova galerija
La Spezia, Galleria II Gabbino
Zagreb, Studio Galerije Forum
1971. — Zagreb, Galerija Forum
Milano, Palazzo Reale
1972. — Milano, Galleria Pace
Dubrovnik, Umjetnička galerija
Torino, Galleria Pace Due
Chicago, Galleria Jacques Baruch
Zagreb, Galerija Forum
Novi Sad, Mali likovni salon
1973. — La Spezia, Galleria II Gabbiano
1974. — Trst, Galerija Forum
Pordenone, Galerija II Camino
Labin, Narodni muzej
Rovinj, Zavičajni muzej
Opatija, Izložbeni salon
Gradina, Trsat, Rijeka
Princeton, Galerija Squibb
1974. — Zagreb, Galerija Forum
1975.
1975. — Milano, Galleria Bergamini i Galleria Pontaccio
Zagreb, Novara, Bologna
1976. — Beograd, Salon Muzeja savremene umetnosti
Zagreb, Galerija Forum
Milano, Galleria Bergamini
Beograd, Narodni muzej
Milano, Galleria del Ponnaccio
Hvar, Na bankete
Zagreb, Beograd
1977. — Beograd, Galerija Doma JNA
Pordenone, Galleria Sagittaria
1978. — Zagreb, Galerija Forum
1979. — Ljubljana, Poslovni prostor Iskra
Novi Sad, Galerija likovne umetnosti — Poklon
zbirka Rajka Mamuzića
Pula, Likovni salon
Mestre-Venezia, Galleria Fidesarte
Maribor, Umetnostna galerija
1980. — Rijeka, Moderna galerija
Ljubljana, Mestna galerija
Paris, Galerie d'Art international
Milano, Galleria Zarathustra
Colmar, Galerie du Rhin

GRUPNE IZLOŽBE

1944. — Topusko, Split, Dubrovnik, Šibenik, Zadar, Zagreb:
1945. Izložba umjetnika partizana
1946. — Beograd, Zagreb, Ljubljana, Moskva, Lenjingrad,
1948. Bratislava, Prag, Varšava, Krakov: Slikarstvo i
kiparstvo naroda Jugoslavije XIX i XX vijeka
1954. — Rijeka: Salon 54
1955. — Tokio: III Bijenale
1955. — Marseille, Zürich, Stuttgart, Manchester: Šezdeset
1956. slika modernog jugoslavenskog slikarstva

1956. — Rijeka: Salon 56
Dubrovnik: Izložba suvremenog jugoslavenskog slikarstva u čast kongresa AICA-e
1957. — Varšava, Krakov: Suvremena jugoslavenska umjetnost
Erlangen: Suvremena hrvatska umjetnost
1958. — Venecija: XXIX Bijenale
Pittsburg: World exhibition Carnegie
Antwerpen: Group »Zagreb 58«
Rim, Bari: Suvremena jugoslavenska umjetnost
Venecija: 25 Artisti jugoslavi
Beograd: Apstraktni pejzaž
1959. — Kassel: II documenta 59: Kunst nach 1945
Paris: Art yougoslave d'aujourd'hui
Ljubljana: III mednarodna grafička razstava
1960. — Boston, Washington, New York: New Painting from Yugoslavia
Milano, Bologna, Torino: Artisti Jugoslavi
Antibes: Exposition des artistes yougoslaves
1961. — Ljubljana: IV mednarodna grafična razstava
Rimini: Premio Morgan's Paint
Wiesbaden, Braunschweig, Essen, Karlsruhe: Neue jugoslawische Kunst
London, Coventry, Kingston upon Hull, Brighton: Contemporary Yugoslav painting and Sculpture
Beograd: I trijenale likovnih umetnosti
1961. — Paris: Suvremena jugoslavenska umetnost
1962. — Stokholm: Suvremena jugoslavenska umjetnost
Leverkusen: Zeitgenössische Jugoslawische Kunst
Chichago: Croatian Artist of the Forum Gallery
1963. — Rijeka, Graz, Atena, Solun: Salon 63
1964. — Dubrovnik: 8 jugoslavenskih slikara
Washington, Fresno: Exhibition of Contemporary Yugoslav Art
1965. — Tokio: VIII Bijenale
Graz: Trigon 65
San Marino: V Biennale Internazionale d'Arte Contemporanea
Berlin: Intergrafik 65
Skopje: Podareni dela
1966. — Ljubljana: (Izložba zagrebačkih umjetnika)
1967. — Beograd: III jugoslovenski trijenale likovnih umetnosti
Sao Paulo: IX Bijenale
Pittsburg: International Exhibition of Contemporary Painting and Sculpture
Trst: 25 artisti jugoslavi
Bochum: Jugoslavenska umjetnost danas
1968. — Zagreb: I zagrebačka izložba jugoslavenskog crteža
Rijeka: I međunarodna izložba originalnih crteža
1969. — Bologna: Arte figurative Zagrabese d'oggi
Zagreb: II zagrebačka izložba jugoslavenskog crteža
Prag: Suvremena jugoslavenska umjetnost
1970. — Beograd: IV beogradski trijenale jugoslovenske umetnosti
Kiel: Jugoslawische Graphik
Rijeka: II međunarodna izložba originalnog crteža
Prag: Suvremena jugoslavenska umjetnost
Pordenone: Hrvatski umjetnici
1971. — Paris: Umjetnost na tlu Jugoslavije od predhistorije do naših dana
1972. — Pordenone: Arte Croata
Vukovar: Izložba likovnog stvaralaštva u NOB-u
Kraljevo, Čačak: Likovna svjedočanstva slikara partizana Hrvatske
Ankara: Jugoslavenska grafika
1973. — Novi Sad, Zagrebački slikari
Zagreb: 8. zagrebački salon
Dubrovnik, Cetinje, Zagreb: Tri teme suvremene hrvatske umjetnosti
fašistička borba Jugoslavena
Paris: Galerie d'Art international
1974. — New Rochue: XI umjetnički festival
Zagreb: IX Zagrebački salon
1978. — Zagreb, Novi Sad, Skopje, Priština, Titograd, Sarajevo, Ljubljana, Beograd: Antifašistička borba Jugoslavena
Koprivnica: Retrospektiva hrvatskog slikarstva
Križevci: 30 umjetnina suvremenih likovnih stvaralaca
Rijeka: VI izložba originalnog crteža
Rijeka: Djela autora grupe »Zemlja«
1979. — Zagreb: Radovi umjetnika partizana
Zagreb: Kritičari odabiru
Banja Luka: Žena — inspiracija u djelima umjetnika
Loznica: Primeri modernizovanja slike
Sarajevo: Jugoslovenski partizanski plakat 1941—1945.
Osijek: Mrtva priroda u novijem hrvatskom slikarstvu
Paris: Galerie d'Art international
1980. — Beograd: Jugoslovensko slikarstvo šeste decenije

KATALOG

1. Preko vrta more, ulje/platno 146 x 196 cm
2. Izgubljeni raj, ulje/platno 146 x 196 cm
3. Franin vrt, ulje/platno 146 x 196 cm
4. Užareni vinogradi, ulje/platno 146 x 196 cm
5. Novi dan, ulje/platno 146 x 196 cm
6. Darovi zemlje, ulje/platno 146 x 196 cm
7. Jutro u vrtu, ulje/platno 97 x 130 cm
8. Žuti zid, ulje/platno 97 x 130 cm
9. Crveno drvo, ulje/platno 89 x 146 cm
10. Dva grma, ulje/platno 97 x 130 cm
11. Sivi krajolik, ulje/platno 97 x 130 cm
12. Pred ulazom, ulje/platno 97 x 130 cm
13. Veliko žalo, ulje/platno 89 x 146 cm
14. Crveni portal, ulje/platno 146 x 114 cm
15. Crveni vinogradi, ulje/platno 87 x 130 cm
16. Kučište II, ulje/platno 114 x 146 cm
17. Tri otoka, ulje/platno 114 x 146 cm
18. Tamno nebo, ulje/platno 89 x 116 cm
19. Čempresi i meje, ulje/platno 89 x 116 cm
20. Skrivena luka, ulje/platno 89 x 116 cm
21. Iz Vignja, ulje/platno 89 x 116 cm
22. Ulaz u vrt, ulje/platno 89 x 116 cm
23. Pelješac, ulje/platno 89 x 116 cm

Predgovor: IGOR ZIDIĆ

Likovno rješenje kataloga: ANTUN TRAVIRKA

Postava izložbe: EDO MURTIĆ i ANTUN TRAVIRKA

Izdanje: NARODNI MUZEJ ZADAR

Naklada: 300 primjeraka

Tisak: NARODNI LIST, Zadar 1981.

